

grounds of criminal responsibility for the crime. Category causality is general in nature and related to the problem of freedom and responsibility. Obviously, in these philosophical positions contained justify the importance and uniqueness of the category of causality in criminal law theory. Criminal law at this stage needs to clarify and deepen knowledge of the philosophical category of causality.

Establishing causation is essential to the reasoned bringing the perpetrator to justice, which is why criminal law science is destined to appeal to philosophical categories, including determination, cause, consequence, freedom and so on. By the present criminal law in such a position prevails: the question of causal link – a general philosophical questions, and only on the basis of general philosophical views, it can be resolved in the criminal law. Criminal law does not solve the problem of causality and responsibility, so do not create much notion of causation independent of the philosophical concept of causality.

However, it should accept that criminal law has its own separate subject, so use categories and concepts of other sciences unchanged and unsuitable for their tasks can not form.

In addressing directly the relationship between the concepts analyzed most of the philosophical concepts of causality based on the fact that causality is the main and special form of determination by nature – that one event (cause) creates another (effect) under certain conditions. Causality is smaller than the notion of determinism, though its basic form, because almost by chance early twentieth century idea of determinism reduced to causality.

In philosophy and criminal law cases are mixing categories determinism and causality. The concept of determinism and causality content is not synonymous, so use them as identical not appropriate either in philosophy or in criminal law.

In the philosophy of the resulting scientific knowledge held to recognize the evolution of causality only form of determinism to its isolation as the main form, but not alone. This is an active causal disclose the nature of the determination. In modern criminal law science prevailing understanding of causality as the main form of determinism.

Traditionally and in modern conditions of criminal jurisprudence dominant position is that the basis of criminal law understanding of causation must be philosophical doctrine of causality as the doctrine of objective laws of nature and society.

Key words: causality, determinism, criminal liability, evolution, activity, result, communication.

УДК 341.44

А. С. НЕРСЕСЯН,
кандидат юридичних наук

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВИДАЧІ ОСОБИ НА ПІДСТАВІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ОРДЕРУ НА АРЕШТ

У статті автор розглядає основні правові аспекти застосування європейського ордеру на арешт у кримінальному провадженні. Зокрема, автор визначає поняття міжнародного розшуку як спеціальний вид розшуку в кримінальному провадженні. Встановлено порядок і підстави взаємодії національних правоохоронних органів України із Міжнародною організацією кримінальної поліції Інтерпол. Визначено правові підстави та порядок видачі особи на підставі європейського ордеру на арешт.

Ключові слова: кримінальне провадження, ордер на арешт, затримання, видача, екстрадиція.

Нерсесян А. С. Правовые аспекты выдачи лица на основании европейского ордера на арест

В статье автор рассматривает основные правовые аспекты применения европейского ордера на арест в уголовном производстве. В частности, автор определяет понятие международного розыска как специальный вид розыска в уголовном производстве. Установлен порядок и основания взаимодействия национальных правоохранительных органов Украины с Международной организацией уголовной полиции Интерпол. Определены правовые основания и порядок выдачи лица на основании европейского ордера на арест.

Ключевые слова: уголовное производство, ордер на арест, задержание, выдача, экстрадиция.

Nersesian A. Legal aspects of extradition on the basis of a European arrest warrant

The author considers the main legal aspects of application of the European arrest warrant in a criminal proceeding. In particular, the author defines the concept of an international investigation as a special kind of investigation in criminal proceedings. The procedure and grounds for cooperation between national law enforcement agencies of Ukraine with the International Criminal Police Organization Interpol. Defined legal basis and the procedure for extradition of a person on the basis of a European arrest warrant.

Key words: criminal proceedings, arrest warrants, detention, extradition, extradition.

Актуальність дослідження даної проблематики зумовлена подіями останніх років. Події Революції гідності та втеча багатьох чиновників за кордон, війна на сході України, під час якої російсько-терористичними військами активно використовуються найманці, у тому числі з інших країн, актуалізували питання міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні. Насамперед це стосується міжнародного розшуку підозрюваного/обвинуваченого як способу забезпечення виконання ним процесуальних обов'язків. Особливо це стосується видачі особи.

Метою даної статті є вироблення чіткого розуміння правових підстав та порядку застосування міжнародного розшуку та видачі підозрюваного/обвинуваченого в порядку Європейської конвенції про видачу правопорушників.

Мета реалізується шляхом вирішення завдань: дослідити поняття та правову природу міжнародного розшуку; визначити правові підстави для видачі особи в порядку Європейської конвенції про видачу правопорушників та окреслити основні хиби в роботі українських правоохоронних органів у цій сфері.

Поняття «міжнародний розшук» є складовою більш широкого поняття «розшук у кримінальному провадженні». Так, ст. 281 КПК України вказує, що якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме, то слідчий, прокурор оголошує його розшук. Про оголошення розшуку виноситься окрема постанова, якщо досудове розслідування не зупиняється, або вказується в постанові про зупинення досудового розслідування, якщо таке рішення приймається, відомості про що вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Відтак, оголошення в розшук є процесуальним рішенням, що виноситься у випадку ухилення підозрюваного/обвинуваченого від участі в слідчих (розшу-

кових) діях, судових засіданнях, інших передбачених кримінальним процесуальним законом діях. Суть розшуку деякі автори зводять до: 1) перевірки дійсності факту ухилення обвинуваченого від слідства та суду; 2) встановлення інформаційно-психологічної характеристики особистості обвинуваченого, що переховується від слідства та суду; 3) перевірки установ, підприємств, закладів різних форм власності з метою встановлення інформації щодо обвинуваченого, яка допоможе в проведенні розшуку; 4) установлення осіб, які можуть знати про місцезнаходження обвинуваченого, який переховується від органів слідства та суду, або про інші дані, що можуть сприяти його розшуку; 5) висування припущень щодо можливості перебування обвинуваченого, місцезнаходження якого невідоме, за кордоном та з'ясування, в яких країнах може він знаходитись; 6) виконання певних дій для оголошення у розшук конкретної особи; 7) визначення дій, які повинен виконати слідчий у разі отримання повідомлення щодо затримання обвинуваченого, який перебуває у розшуку; 8) з'ясування характеру і змісту дій суб'єкта розслідування та органу внутрішніх справ при отриманні повідомлення про затримання обвинуваченого; 9) визначення власних дій для етапування (конвоювання) розшуканого обвинуваченого до місця досудового слідства¹.

При цьому слід визначити, що на відміну від національного розшуку міжнародний є також і формою міжнародного співробітництва і повинен здійснюватись на певній нормативно-правовій базі, що, як зазначалось, наразі не врегульована нормама КПК України.

Ряд авторів зазначають, що для того, щоб здійснювати міжнародний розшук осіб, при цьому не порушуючи права чи інтереси людей, потрібно базувати свою діяльність на певних засадах. До таких засад вони відносять нормативні (прийняття нормативно-правових актів), процесуальні (здійснення процесуальних дій, передбачених КПК України) та організаційні (спрямовані на підвищення ефективності міжнародного розшуку осіб)².

Серед усіх видів міжнародного розшуку найбільший інтерес становить, судячи із запиту, розшук з використанням каналів і можливостей Інтерполу. Відповідно п. «д» ст. 26 Статуту Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерполу) Генеральний секретаріат підтримує контакти з національними та міжнародними органами, при цьому питання, пов'язані з розшуком злочинців, вирішуються через Національні центральні бюро.

Україна вступила до Інтерполу згідно з постановою Кабінету Міністрів України «Про вступ України до Інтерполу» від 30 вересня 1992 р. № 555³. Пунктом 1 постанови Кабінету Міністрів України «Про Національне центральне бюро Інтерполу» від 25 березня 1993 р. № 220 визначено, що взаємодія правоохоронних органів України з компетентними органами зарубіжних держав щодо вирішення питань боротьби зі злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі країни, здійснюється лише через Національне центральне бюро Інтерполу. Міністерство внутрішніх справ виступає як Національне центральне бюро Інтерполу. У зв'язку з цим збільшити граничну чисельність працівників центрального апарату Міністерства на 35 одиниць для утворення робочого апарату Бюро⁴.

Таким чином, порядок співпраці органів кримінальної юстиції і прокуратури України з Інтерполом врегульовується підзаконними нормативно-правовими актами, одним з яких є Інструкція про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів, затверджена спільним наказом МВС України, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України, Держкомкордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України від 09 січня 1997 р. № 3/1/2/5/2/2 (далі за текстом – Інструкція)⁵.

Пунктом 1.1 глави 1 Інструкції врегульовано, що ця Інструкція визначає порядок використання правоохоронними органами України можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні (надалі – НЦБ) для співробітництва з Генеральним секретаріатом Інтерполу та правоохоронними органами зарубіжних держав під час здійснення діяльності, пов'язаної із попередженням, розкриттям та розслідуванням злочинів, які мають транснаціональний характер або виходять за межі України.

Глава 4 «Міжнародний розшук каналами Інтерполу» Інструкції врегулює питання використання каналів Інтерполу для міжнародного розшуку особи. Зокрема, відповідно до п.п. 4.3.1 п. 4.3 цієї глави міжнародному розшукуві з ініціативи правоохоронних органів України підлягають особи, які виїхали за межі України і ухиляються від кримінальної відповідальності та відбуття покарання за злочини, за які згідно з чинним законодавством або судовим вироком, що набув законної сили, передбачене (призначене) покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше шести місяців.

Згідно із п. 4.4 глави 4 Інструкції підставою для міжнародного розшуку громадян України є запит правоохоронного органу, надісланий до НЦБ. У запиті повинна бути викладена повна та об'єктивна інформація про події, факти на розшукуваних осіб, у тому числі згідно із п.п. 4.4.18 – який запобіжний захід обраний стосовно розшукуваної особи, а якщо є санкція на тримання цієї особи під вартою, ким і коли вона видана.

Таким чином, Інструкція у п.п. 4.4.18 п. 4.4 глави 4 вказує на обов'язковість обрання запобіжного заходу щодо особи, оголошеної в міжнародний розшук.

Частинами 1, 2 ст. 176 КПК України передбачено, що запобіжними заходами є: 1) особисте зобов'язання; 2) особиста порука; 3) застава; 4) домашній арешт; 5) тримання під вартою. Тимчасовим запобіжним заходом є затримання особи, яке застосовується з підстав та в порядку, визначеному цим Кодексом. Вказівка на тимчасовість затримання означає, що на відміну від інших запобіжних заходів воно спрямоване лише на вирішення організаційно-правових і технічних моментів здійснення кримінального провадження, у тому числі при обранні постійних запобіжних заходів.

Однією з форм затримання є затримання за ухвалою слідчого судді або суду. Така форма затримання практикується за неявки підозрюваного або обвинуваченого для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Так, ст. 188 КПК України визначає, що прокурор, слідчий за погодженням з прокурором, має право звернутися із клопотанням про дозвіл на затримання

підозрюваного, обвинуваченого з метою його приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Це клопотання може бути подане: 1) одночасно з поданням клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або зміни іншого запобіжного заходу на тримання під вартою; 2) після подання клопотання про застосування запобіжного заходу і до прибуття підозрюваного, обвинуваченого до суду на підставі судового виклику; 3) після неприбуття підозрюваного, обвинуваченого за судовим викликом для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою і відсутності у слідчого судді, суду на початок судового засідання відомостей про поважні причини, що перешкоджають його своєчасному прибуттю.

Стаття 190 КПК у частині третій визначає, що ухвала про дозвіл на затримання з метою приводу втрачає законну силу з моменту: 1) приводу підозрюваного, обвинуваченого до суду; 2) закінчення строку дії ухвали, зазначеного в ній, або закінчення шести місяців із дати постановлення ухвали, у якій не зазначено строку її дії; 3) відкликання ухвали прокурором.

Частиною першою ст. 191 КПК встановлено, що затримана на підставі ухвали слідчого судді, суду особа не пізніше тридцяти шести годин з моменту затримання повинна бути звільнена або доставлена до слідчого судді, суду, який постановив ухвалу про дозвіл на затримання з метою приводу.

Відтак, згідно з національним кримінальним процесуальним законодавством України ухвала про дозвіл на затримання з метою приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою є не ухвалою суду про тримання під вартою, а засобом державного примусу (тимчасовим запобіжним заходом), спрямованим на забезпечення участі особи (підозрюваного, обвинуваченого) у розгляді клопотання сторони обвинувачення про застосування запобіжного заходу.

Стаття 9 Конституції України визначає, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.

Одним із таких договорів є Європейська конвенція про видачу правопорушників (Париж, 13 грудня 1957 р.) (далі за текстом – Конвенція). Конвенцію в Україні ратифіковано із заявами та застереженнями Законом № 43/98-ВР (43/98-ВР) від 16 січня 1998 р. Статтею 1 даної Конвенції визначено, що договірні сторони зобов'язуються видавати одна одній, з урахуванням положень та умов, викладених у цій Конвенції, всіх осіб, які переслідуються компетентними органами запитуючої сторони за вчинення правопорушення або які розшукуються зазначеними органами з метою виконання вироку або постанови про утримання під вартою.

Згідно зі ст. 25 Конвенції для цілей цієї Конвенції термін «постанова про утримання під вартою» означає будь-яке розпорядження, яке передбачає позбавлення волі і яке було проголошене кримінальним судом на додаток до вироку про ув'язнення або замість нього⁶.

На практиці часто наявним є неоднозначне тлумачення поняття «постанова про утримання під вартою». Використання у ст. 25 Конвенції терміна «замість вироку», на думку науково-правового експерта, означає, що така «постанова про утримання під вартою» має містити запобіжний захід, що за своїм фактичним змістом наблизений до позбавлення волі.

Це, зокрема, впливає з такого. Рамкове рішення № 2002/584 / ПВД Ради ЄС про європейський ордер на арешт і процедури передачі осіб між державами-членам (далі – Рамкове рішення) у ст. 1 визначає, що європейський ордер на арешт – це видане державою-членом судове рішення з метою затримання та передачі іншою державою-членом розшукуваної особи для здійснення кримінального переслідування або для виконання покарання або заходів безпеки, пов'язаних з позбавленням волі.

Частиною першою ст. 2 Рамкового рішення встановлено, що європейський ордер на арешт може видаватися стосовно діянь, щодо яких закон держави-члена, що його видає, передбачає покарання або захід безпеки, пов'язані з позбавленням волі, з верхньою межею не менше дванадцяти місяців або коли вже було призначено покарання чи накладено міри безпеки обвинувальними вироками, що передбачають засудження до позбавлення волі не менше ніж на чотири місяці⁷.

Доктринальні положення юридичної науки також підтверджують вищезгадане. Н. А. Зелінська зазначає, що термін «detention order», який позначає, згідно зі ст. 25 Конвенції, «розпорядження, передбачають позбавлення волі і винесене кримінальним судом», краще розуміти не як «розпорядження про затримання», а як «розпорядження про взяття під варту». Таке розуміння терміна «detention» відповідає і законодавству англомовних країн. Зокрема, попередній висновок як запобіжний захід у праві США називається «preventive detention» (превентивне ув'язнення). Ототожнення поняття «detention» з поняттям «затримання», що міститься в національному законодавстві України, що нерідко відбувається при використанні названих вище текстів Конвенції, не тільки вносить значну плутанину, а й породжує можливість серйозних порушень прав залученого в екстрадиційний процес людини, оскільки позбавляє його тих процесуальних гарантій, які пов'язані зі статусом арештованої, а не затриманої особи⁸.

Ключовим серед етапів «стандартної процедури видачі» Інтерполом є направлення Національним центральним бюро (НЦБ) формалізованого запиту до Генерального секретаріату Інтерполу на повідомлення з червоним кутом «Розшукується міжнародний злочинець (арешт з метою екстрадиції)». Із наведеного випливає, що повідомлення з червоним кутом обов'язково повинно ґрунтуватися на чинному ордері на арешт чи вироку суду, що набрав чинності. Юридична сила повідомлення в кожній конкретній ситуації залежить від відповідних національних норм⁹.

В ЄС ще і більш радикальний крок був зроблений з введенням принципу «взаємного визнання» іноземних судових рішень як наріжний для правового співробітництва між державами-членами. Це в аспекті розвитку горизонтального підходу до співпраці включає силу самого факту визнання і виконання

іноземних запитів з мінімумом формальностей. Поняття спирається на високий рівень взаємної довіри та схожі або, принаймні відомі, процесуальні принципи і стандарти у сфері прав людини¹⁰.

Відтак, ухвала слідчого судді або суду про надання дозволу на затримання з метою приводу для розгляду клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою не є «постановою про утримання під вартою» в розумінні ст. 25 Європейської конвенції про видачу правопорушників.

Стаття 575 КПК України вказує у частинах першій, другій, що клопотання про видачу особи в Україну готує слідчий, прокурор, який здійснює нагляд за дотриманням законів під час проведення досудового розслідування, або суд, який розглядає справу чи яким ухвалено вирок, з дотриманням вимог, передбачених цим Кодексом та відповідним міжнародним договором України.

Клопотання складається у письмовій формі і повинно містити дані про особу, видача якої вимагається, обставини і кваліфікацію вчиненого нею злочину. До клопотання додаються такі документи:

1) засвідчена копія ухвали слідчого судді або суду про тримання особи під вартою, якщо видача запитується для притягнення до кримінальної відповідальності;

2) копія вироку з підтвердженням набуття ним законної сили, якщо видача запитується для приведення вироку до виконання;

3) довідка про відомості, які вказують на вчинення кримінального правопорушення особою, або довідка про докази, якими підтверджується винуватість розшукуваної особи у його вчиненні;

4) положення статті закону України про кримінальну відповідальність, за яким кваліфікується кримінальне правопорушення;

5) висновок компетентних органів України про громадянство особи, видача якої запитується, складений згідно з вимогами закону про громадянство України;

6) довідка про частину невідбутого покарання, якщо йдеться про видачу особи, яка вже відбула частину призначеного судом покарання;

7) інформація про перебіг строків давності;

8) інші відомості, передбачені міжнародним договором України, який також чинний для іноземної держави, на території якої встановлено розшукувану особу.

Відтак, норми чинного кримінального процесуального законодавства прямо вимагають наявності ухвали слідчого судді або суду про тримання особи під вартою як правову підставу подання клопотання про видачу особи в Україну.

Відтак, ухвала про дозвіл на затримання з метою приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою не є ухвалою суду про тримання під вартою, а також не є ухвалою про застосування будь-якого запобіжного заходу. Відтак, не є можливим використання такої ухвали як підстави для оголошення особи у міжнародний розшук, що часто намагаються робити правоохоронні органи України.

Також ухвала слідчого судді або суду про надання дозволу на затримання з метою приводу для розгляду клопотання про обрання запобіжного заходу у

вигляді тримання під вартою не може вважатись «постановою про утримання під вартою» в розумінні ст. 25 Європейської конвенції про видачу правопорушників і не є ухвалою слідчого судді або суду про тримання особи під вартою в розумінні ст. 575 Кримінального процесуального кодексу України, а тому неправомірним є її використання для звернення до компетентних органів іноземної держави із запитом про видачу (екстрадицію) особи в Україні.

1. Дунаєва А. В. Основні змістові елементи діяльності слідчого щодо розшуку обвинуваченого // Вісник Академії адвокатури України 2012. Число 1 (23). С. 128-134; 2. Цимбал П. В., Ляшук О. М. Процесуальна необхідність визначення принципів здійснення міжнародного розшуку осіб // Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України (економіка, право). – 2014. – № 2. С. 114-120; 3. *Про вступ України до Інтерполу* : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 вересня 1992 р. № 555 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/555-92-%D0%BF> 4. *Про Національне центральне бюро Інтерполу* : Постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 1993 р. № 220 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/220-93-%D0%BF> 5. *Інструкція про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів* затверджена спільним наказом МВС України, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України, Держкомкордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України від 9 січня 1997 р. № 3/1/2/5/2/2 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0054-97> 6. *Європейська конвенція про видачу правопорушників* ратифікована із заявами і застереженнями Законом № 43/98-ВР від 16.01.98 [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_033 7. *Рамочное решение № 2002/584/ПВД Совета ЕС о европейском ордере на арест и процедурах передачи лиц между государствами-членами* [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_b17 8. *Зелинская Н. А. Европейская конвенция о выдаче правонарушителей 1957 года и национальное законодательство Украины в контексте защиты прав человека* // Проблемы вхождения Украины в европейское правовое пространство : монография. Одесса, 1999. С. 5-31; 9. *Вихристюк С. М. Видача осіб в аспекті співвідношення міжнародного та національного права: дисертація канд. юрид. наук: 12.00.11* / Національна юридична академія України ім. Ярослава МудрогоХарків, 2003. с. 72; 10. *Cryer R., Friman H. An Introduction to International Criminal Law and Procedure*. Cambridge University Press, 2007. P. 74.

Nersesian A. Legal aspects of extradition on the basis of a European arrest warrant

The article defines the concept of “international search”, which is part of the broader concept of “wanted in criminal proceedings.” It is established that wanted ads are procedural decision, handed down in the case of evasion of the suspect / accused to participate in the investigation (investigation) activities, hearings and other procedural law by criminal actions. It should determine that, unlike the national search, international is also a form of international cooperation and has done so at a certain legal framework, which, as mentioned above, is not yet settled norms Code of Ukraine.

Among all the international investigation of most interest, according to a search query using Interpol channels and options, which is carried out through national central bureaus. The author examines the practical forms of such cooperation and

Determined that in practice often available is ambiguous interpretation of the term “detention order” Use Art. 25 of the Convention the term “place of judgment» according to

the scientific and legal experts means that the “detention order” should include a preventive measure, which by its actual content close to the prison.

Determined that the decision of the investigating judge or the court for permission to arrest the purpose pretext for a motion for a preventive measure in the form of detention cannot be considered “detention order” within the meaning of Article 25 of the European Convention on Extradition and not decision investigating judge or the court of custody within the meaning of Article 575 of the Criminal Code of Ukraine.

The author made a number of conclusions and generalizations on improving law enforcement Ukraine on cooperation with the International Criminal Police Organization Interpol and police agencies of European countries on extradition.

Key words: criminal proceedings, arrest warrants, detention, extradition, extradition.

УДК: 343.3/7

А. В. ЛАНДИНА,
кандидат юридичних наук

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ЗАСОБАМИ КРИМІНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено окремим аспектам забезпечення інформаційної безпеки кримінально-правовими засобами. Встановлено, що злочини проти інформаційної безпеки поміщені у різних розділах Особливої частини КК України, але мають спільні ознаки усіх елементів складу злочину, які об'єднують їх у окрему групу. Визначені основні загрози, які створюють небезпеку для інформаційного суспільства, що потребує розробки ефективних засобів їх запобігання.

Ключові слова: інформаційна безпека, кримінальна юстиція, злочини проти інформаційної безпеки, об'єкт злочину, предмет злочину, суб'єкт злочину, джерело загрози, інформаційна війна.

Ландина А. В. Актуальные проблемы обеспечения информационной безопасности средствами уголовной юстиции в Украине

Статья посвящена отдельным аспектам обеспечения информационной безопасности уголовно-правовыми средствами. Установлено, что преступления против информационной безопасности расположены в разных разделах Особенной части УК Украины, но имеют общие признаки всех элементов состава преступления, которые объединяют их в отдельную группу. Определены основные угрозы, которые создают опасность для информационного общества, что требует разработки эффективных средств их предотвращения.

Ключевые слова: информационная безопасность, уголовная юстиция, преступления против информационной безопасности, объект преступления, предмет преступления, субъект преступления, источник угрозы, информационная война.

Landina A.V. Actual Problems of Security of Information Safety by Facilities of Criminal Justice in Ukraine

The article is devoted to separate aspects of information security by recourse criminal law. It is established that crimes against information security located in different sections of the Special part of the Criminal code of Ukraine, but have common features all the elements